

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobkyně: **CASINO KARTÁČ Group a. s.**, sídlem Slévárenská 400/5, Ostrava, zastoupené JUDr. Jiřím Oršulou, advokátem, sídlem Na Příkopě 988/31, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát města Ostravy**, sídlem Prokešovo náměstí 1803/8, Ostrava, zastoupenému JUDr. Bc. Petrem Kadlecem, advokátem, sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, **za účasti:** statutární město Ostrava, sídlem Prokešovo náměstí 1803/8, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2019, č. j. SMO/184773 /19/OFR/HI, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 8. 2022, č. j. 25 Af 19/2019-103,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalobkyni **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5000 Kč, který jí bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jejího zástupce JUDr. Jiřího Oršuly, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Dne 28. 1. 2019 vydal Úřad městského obvodu Ostrava - Mariánské Hory a Hulváky rozhodnutí, jímž zamítl žádost žalobkyně o změnu povolení k umístění herního prostoru spočívající v umístění technické hry v provozovně žalobkyně na adrese 28. října 435/213, Ostrava - Mariánské Hory, a to pro rozpor s obecně závaznou vyhláškou statutárního města Ostravy č. 8/2015, kterou se reguluje provozování loterií a jiných podobných her na území statutárního města Ostravy (dále jen „vyhláška“), konkrétně s čl. 1 odst. 1 vyhlášky ve spojení s přílohou 1. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně napadla žalobkyně odvoláním.

[2] Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil tak, že doplnil výslovný odkaz na zákonné ustanovení, podle nějž bylo rozhodnuto; obsahově rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu u krajského soudu. Krajský soud žalobu neshledal důvodnou a rozsudkem ze dne 18. 12. 2018 ji zamítl.

[4] Rozsudek krajského soudu napadla žalobkyně kasační stížností. Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc krajskému soudu vrátil k dalšímu řízení. Shledal totiž, že krajský soud zatížil žalobní řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, neboť nevyzval statutární město Ostrava k oznámení, zda bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení podle § 34 s. ř. s., a rovněž shledal vadu nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, neboť krajský soud se navzdory námitce výslovně nezabýval tím, co je cílem regulace provedené vyhláškou, a tedy ani otázkou, zda je tato regulace přiměřená stanovenému cíli. Nejvyšší správní soud současně nepřisvědčil dalším stěžovatelským námitkám. Konkrétně se jednalo o námitky, že se krajský soud nezabýval rozporem obecně závazné vyhlášky s čl. 26 Listiny základních práv a svobod, resp. § 19a zákona o ochraně hospodářské soutěže (neboť nebyly řádně uplatněny v žalobě) a že nesprávně posoudil diskriminační charakter této vyhlášky (pro nedůvodnost).

[5] V dalším řízení krajský soud umožnil vyjádření statutárnímu městu Ostrava, to však možnost vyjádřit se nevyužilo. Dále se krajský soud zabýval otázkou, zda regulace stanovená vyhláškou obce sleduje legitimní cíl. Dle důvodové zprávy k vyhlášce konstatoval, že *„záměrem regulace hazardu je minimalizace negativního vlivu loterií a jiných podobných her, ochrana sociálně slabých, snadno ovlivnitelných nebo duševně nezrálých osob před důsledky plynoucími z účasti na těchto loteriích a jiných podobných hrách, předcházení záporným jevům spojeným s hraním loterií a jiných podobných her, které ve svých důsledcích mohou vést k narušování veřejného pořádku, ke zvýšení kriminality a dalších sociálně patologických jevů.“* Krajský soud tento cíl s odkazem na judikaturu Ústavního soudu shledal legitimním a vyhodnotil též, že regulace stanovená vyhláškou je způsobilá uvedený legitimní cíl naplnit. Soud přitom zdůraznil, že městský obvod Mariánské Hory a Hulváky představoval lokalitu, jejíž obyvatelé byli náchylnější k rizikům, které technické hry přináší zejména v souvislosti s nižšími vklady do jednotlivých her, a to i v prostorech kasina. Úplný zákaz hraní technických her je proto dle soudu způsobilým prostředkem, jak sociálně-patologické jevy omezit. K otázce přiměřenosti a regulace technických her v prostorech kasin krajský soud uvedl, že technické hry jsou ze všech hazardních her, jejichž provoz lze obecně závaznými vyhláškami regulovat, pro běžnou populaci nejdostupnější a zároveň nejrizikovější. To je dáno jednak vysokým počtem technických her, jednak jejich samotnou povahou, která motivuje hráče k opakovanému, resp. téměř nepřetržitému hraní. Je tomu tak zejména kvůli jejich snadné dostupnosti, rychlým a nízkým vkladům potřebným pro hru. Tyto charakteristiky technická hra neztrácí ani v případě, kdy je umístěna v kasinu. Úplný zákaz provozu technických her proto soud shledal přiměřeným. Krajský soud proto uzavřel, že úplný zákaz technické hry na území městského obvodu Mariánské Hory a Hulváky je přiměřeným a způsobilým prostředkem, jak dosáhnout snížení problémového hráčství.

[6] Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

pokračování

- [7] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost.
- [8] Stěžovatelka namítala, že krajský soud se neřídil závazným právním názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu.
- [9] Stěžovatelka namítla, že krajský soud v rozporu se závazným právním názorem odmítl posoudit žalobní námitku, že napadené správní rozhodnutí bylo vydáno na základě diskriminační vyhlášky, odmítl provést stěžovatelkou navržený důkaz pravomocným rozhodnutím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. RO 160/2020/HS ze dne 29. 3. 2021, jímž byla žalovanému uložena pokuta za tytéž vady obecní vyhlášky vytýkané stěžovatelkou v žalobě.
- [10] Stěžovatelka shrnula, že vyhláška je vůči ní diskriminační, neboť v kasinech v městském obvodu Moravská Ostrava a Přívoz provozování technických her povoluje, avšak v kasinu v sousedním obvodu Mariánské Hory a Hulváky totéž nepovoluje. Vyhláška vylučuje stěžovatelku z hospodářské soutěže na trhu nabídky her v kasinech, neboť ve svém kasinu v obvodu Mariánské Hory a Hulváky je nyní stěžovatelka oprávněna nabízet jen živou hru, zatímco její konkurenti jinde v Ostravě nabízejí v kasinech i technickou hru. Vyhláška odporuje § 19a zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, podle něhož žalovaný nesmí svými rozhodnutími nikoho vylučovat z účasti v hospodářské soutěži, a znemožňuje stěžovateli realizaci práva podnikat dle čl. 26 Listiny základních práv a svobod.
- [11] Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
- [12] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že stěžovatelka v kasační stížnosti nevznáší přípustné námitky.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

- [13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou.
- [14] Jelikož se jedná o opakovanou kasační stížnost v dané věci, vážil Nejvyšší správní soud její přípustnost z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Podle tohoto ustanovení je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.
- [15] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že opakovaná kasační stížnost stěžovatelky v podobě, v jaké byla uplatněna, je **nepřípustná**.
- [16] Stěžovatelka v opakované kasační stížnosti formálně namítá, že krajský soud se neřídil závazným právním názorem. Podle závazného právního názoru vyjádřeného ve zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu měl krajský soud napravit vadu řízení spočívající v tom, že nevyzval statutární město Ostrava k oznámení, zda bude v žalobním řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení podle § 34 s. ř. s., a náležitě vypořádat řádně uplatněné žalobní námitky, konkrétně se měl vypořádat s opomenutou námitkou, co

je cílem regulace provedené vyhláškou, a otázkou, zda je tato regulace přiměřená stanovenému cíli, resp. s dílčím aspektem, že plošný zákaz na území městského obvodu Mariánské Hory a Hulváky se vztahuje na provoz technické hry, kterou však zakazuje i v prostorách kasin.

[17] Stěžovatelka však v opakované kasační stížnosti vůbec nerozporuje závěry týkající se cíle regulace stanovené vyhláškou a její přiměřenosti, jež krajský soud vyslovil nově poté, co Nejvyšší správní soud rozsudkem shledal nepřezkoumatelnost předchozího rozsudku krajského soudu. Stěžovatelka nyní pouze opakuje svoji námitku diskriminačního charakteru vyhlášky a namítá, že krajský soud neprovedl důkaz rozhodnutím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže.

[18] Pokud jde o námitku diskriminačního charakteru vyhlášky, Nejvyšší správní soud již ve svém předchozím rozsudku aproboval závěr krajského soudu, že vyhláška, jež byla podkladem pro zamítavé správní rozhodnutí, vůči stěžovateli nemá diskriminační účinky (odst. 50-53 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2021).

[19] Nejvyšší správní soud se tedy k otázce diskriminačního charakteru vyhlášky autoritativně vyjádřil již ve svém předchozím rozsudku. Tímto právním názorem byl vázán krajský soud (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) a je jím vázán i sám Nejvyšší správní soud (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56). Stěžovatelka tak touto opakovanou námitkou v podstatě brojí proti závaznému posouzení věci Nejvyšším správním soudem v předchozím zrušujícím rozsudku. Tato námitka je proto dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřijatelná.

[20] Z téhož důvodu je nepřijatelná rovněž námitka neprovedení důkazu krajským soudem. Stěžovatelka důkaz rozhodnutím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže v žalobním řízení navrhla na podporu svých námitek, že vyhláška je diskriminační a je v rozporu s § 19a zákona o ochraně hospodářské soutěže a čl. 26 Listiny základních práv a svobod.

[21] Jak již bylo uvedeno, Nejvyšší správní soud závazným právním názorem potvrdil, že obecně závazná vyhláška vůči stěžovateli diskriminační není. Krajský soud se tedy v dalším řízení nemohl touto otázkou znovu zabývat, a tedy ani provádět k této otázce dokazování.

[22] Nejvyšší správní soud ve svém předchozím rozsudku rovněž konstatoval, že žalobní námitky rozporu vyhlášky s čl. 26 Listiny základních práv a svobod a § 19a zákona o ochraně hospodářské soutěže nebyly jako žalobní body řádně uplatněny (srov. body 35 – 42 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2021). Krajský soud tedy nemohl provést důkaz na podporu námitek, jimiž nebyl oprávněn se věcně zabývat.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] S ohledem na nepřijatelnost uplatněných námitek Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti novému rozsudku krajského soudu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť je nepřijatelná podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

[24] O náhradě nákladů účastníků řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta. Osoba zúčastněná na řízení má v řízení o kasační stížnosti právo jen na náhradu nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti,

pokračování

kterou jí soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Osobě zúčastněné na řízení žádné takové náklady nevznikly, proto nemá právo na jejich náhradu.

[25] Podle § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, *byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek*. Podle § 10 odst. 5 zákona o soudních poplatcích *v řízení, v němž lze rozhodnout bez jednání, postupuje soud obdobně podle odstavců 3 a 4, dokud nebylo vydáno rozhodnutí o věci samé*. V projednávané věci jsou naplněny zákonné podmínky pro vrácení zaplaceného soudního poplatku. Nejvyšší správní soud tudíž rozhodl, že se stěžovatelce vrací zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5000 Kč. Soudní poplatek bude stěžovatelce v souladu s § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jejího zástupce. Ten po obdržení usnesení sdělí Nejvyššímu správnímu soudu číslo účtu, na který má být soudní poplatek vrácen.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2023

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu